

Sygn. akt I C 175/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk

Protokolant Jadwiga Styła

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Zambrowie na rozprawie

sprawy z powództwa H. (...) z siedzibą w K.

przeciwko B. M.

o zapłatę 18.938,79 zł

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda H. (...) z siedzibą w K. na rzecz pozwanego B. M. kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 175/17

UZASADNIENIE

Powód H. (...) z siedzibą w K. w pozwie skierowanym przeciwko B. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 18.938,79 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie wskazał, iż wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty należności wynikających z umowy kredytu gotówkowego numer (...), zawartej pomiędzy pozwanym B. M. a G. (...) z siedzibą w G.. Na zobowiązanie strony pozwanej składają się kwoty: 12.391,10 zł tytułem zaległej części kapitału oraz kwota 6.547,69 zł tytułem sumy odsetek od kapitału. Powód wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 marca 2016 r. nabył od B. (...) z siedzibą w G. – następcy prawnego G. (...) z siedzibą w G., wierzytelność banku z tytułu umowy kredytu numer (...) z dnia 20 lipca 2009 r..

Nakazem zapłaty wydanym dnia 20 marca 2017 r. w sprawie sygn. akt I Nc 188/17 w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Zambrowie uwzględnił powództwo w całości wraz z kosztami postępowania.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany B. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wskazując na okoliczność, iż przedmiotowa umowa kredytu została wypowiedziana 8 sierpnia 2012 r., podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 20 lipca 2009 r. pomiędzy G. (...) z siedzibą w G. a B. M. została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której bank udzielił kredytu w wysokości 19.825,49 zł na okres od 20 lipca 2009 r. do 20 lipca 2017 r.

B. M. zobowiązał się dokonywać spłat rat kredytu i należnych odsetek w wysokościach i terminach wskazanych w kalendarzu spłat na rachunek G. (...) w G.. W § 9 umowy kredytowej zastrzeżono, że bank może wypowiedzieć umowę kredytu, jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie

nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni. Bank zawiadamia kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym. Okres wypowiedzenia jest liczony od 6 dnia po dacie nadania listu w urzędzie pocztowym.

Na podstawie Uchwały nr (...) podjętej w dniu 27 października 2009 r. przez (...) B. (...) doszło do połączenia spółek poprzez przeniesienie całego majątku G. (...) na B. (...).

W związku z niedotrzymaniem warunków udzielenia kredytu określonych w umowie kredytu nr (...) z dnia 20 lipca 2009 r., a w szczególności nie spłacaniem rat kredytu i odsetek w ustalonych w umowie terminach, pismem z dnia 08 sierpnia 2012 r. B. (...) w G. wypowiedział B. M. umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął 17 września 2012 r.

Po wypowiedzeniu umowy kredytu B. M. nie zawierał żadnej ugody z B. (...) w G.. Nie składał również żadnego oświadczenia o zrzeczeniu się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 15 marca 2016 r. H. (...) w K. nabył od B. (...) w G. (będącego następcą prawnym G. (...) w G.) m.in. wierzytelność przeciwko B. M. wynikającą z ww. umowy kredytu.

Pismem z dnia 16 lutego 2017 r. H. (...) w K. działając w imieniu B. (...) w G. zawiadomił B. M. o przelewie wierzytelności.

Kolejnym pismem z tego samego dnia H. (...) w K. wezwał B. M. do zapłaty należności w wysokości 19.213,23 zł na którą składały się kwoty 12.391,10 zł tytułem kapitału oraz kwota 6.822,13 zł tytułem odsetek w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania pozwanego B. M. (k.44v), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 4), wezwanie do zapłaty (k. 5), umowę kredytu gotówkowego (k. 6-8), kalendarz spłat (k. 9-10), odpis KRS (k. 17-21), wypowiedzenie umowy kredytowej (k. 37).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, którego podstawę stanowił przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U. Nr 140 poz. 939 z późn. zm.) w zw. z art. 509 kc.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w wyznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast zgodnie z art. 509 § 1 i 2 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z treścią art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie III CSK 302/07 (Legalis Nr 127052) wskazał, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 kc nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością. Przedmiotowe roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela - bank, w którego sytuację, jeśli chodzi o długość terminu przedawnienia wstąpił, nabywca wierzytelności. Z uwagi na

powyższe stwierdzić należy, że termin przedawnienia roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, wynikającego z zawartej przez strony umowy kredytu wynosi trzy lata.

Zgodnie natomiast z treścią art. 120 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że poprzednik prawny powoda w dniu 8 sierpnia 2012 r. wypowiedział umowę kredytu, a termin jej wypowiedzenia upłynął 17 września 2012 r. Z dniem następnym wymagalna stała się cała kwota kredytu. Biorąc pod uwagę trzyletni termin przedawnienia stwierdzić należy, że roszczenie powoda przedawniło się, albowiem pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 14 marca 2017 r..

Zgodnie z powszechnym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała SN z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie III CZP 42/04, wyrok SN z dnia 24 maja 2005r. w sprawie V CK 655/04), więc także roszczenie w zakresie odsetek od zaległych kwot uległo przedawnieniu. Ponieważ dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 512 kc), uwzględniając zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego, Sąd oddalił roszczenie powoda w całości.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania obciążył nimi powoda, jako stronę przegrywającą. Na poniesione przez pozwanego koszty składała się kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości określonej na podstawie § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.